

El president de la Lliga Regionalista de les Illes Balears, Jaume Font.

Sis mesos per a unir el centre

La Lliga Regionalista de les Balears i Convergència per les Illes emprenen un procés d'exploració amb vista a una possible unió.

Jaume Font, president de la Lliga Regionalista, i Josep Melià, president de Convergència per les Illes, feren una conferència informativa conjunta el divendres 11 de maig, en què anunciaren “les converses per a explorar” la possibilitat que aquests dos partits s'aliïn, o en formin un de sol, per a presentar-se a les eleccions autonòmiques de l'any 2015.

Sis mesos. Segons que explicaren als nombrosos periodistes presents, les direccions van aprovar de temptejar les possibilitats de l'acord. No hi ha res

més sinó això. “No sabem res més”, deia Melià. I Font hi afegia: “L'únic punt que hem aprovat ha estat aquest: parlar, debatre i mirar si és possible l'acord” de confluència. Per tant, no hi ha res clar, llevat de la voluntat dels dos caps d'arribar a un acord. Un pacte de confluència que no donaren per fet. “Anirem veient si és possible durant aquestes pròximes setmanes i mesos”, digué Font.

La voluntat expressada neix d'allò que aprovaren els congressos de sengles partits, a principi d'any. Conscients, però, que per a assegurar-se el

futur no basta la simple suma d'esforços de tots dos partits, tant Font com Melià posaren un èmfasi especial a explicar que l'objectiu era sumar al projecte moltes candidatures independents municipals que ara van cadascuna pel seu compte. “Cal sumar i sumar, i per això parlarem amb aquests grups locals perquè s'hi afegesquin”, digué Melià. Font, per la seva banda, volgué deixar clar que també tenen contactes intensos amb formacions de centre regionalista d'Eivissa i de Menorca, “perquè la nostra vocació és balear, no tan sols mallorquina”.

Durant el mig any vinent, Lliga i Convergència temptejaran tot aquest estol de grups localistes de Mallorca, a més dels insularistes de les altres illes, per a veure si és possible o no de forjar el projecte que voldrien Font i Melià. Tot fa pensar que, si més no una part, s'engrescaran amb la nova aventura. Malgrat això, cal no perdre de vista que algunes agrupacions importants de cada formació –Pollença, per exemple, en el cas de la Lliga–, o partits locals independents adherits –com en el cas de Convergència passa a Manacor, o en el de Lliga a Campos–, s'han desmarcat durant els darrers mesos del projecte que presentaren Font i Melià. I es tracta de grups sòlids i importants que s'haurien d'afegir a l'aventura conjunta si volen preservar l'esperança d'obtenir representació el 2015.

Respecte a qui liderarà el futur partit –o coalició–, ni Font ni Melià no volgueren parlar de res. “Primer cal que arribem a un acord, i llavors serà el moment de discutir aquestes coses”, explicà Melià.

Sobre com es definirà el projecte, si serà nacionalista o regionalista, Melià volgué fugir “de debats nominalistes que són totalment prescindibles; el fet important és la suma, no com es diu”. Això no obstant, Font no tingué cap inconvenient a assegurar que la futura formació o coalició tendria una ideologia que implicaria “acceptar i respectar el marc constitucional i estatutari”, cosa que fa pensar que l'accent serà sobretot regionalista. Es tractaria d'una definició ideològica que s'avé tant amb la ideologia de Font –que diu que no és nacionalista i que se sent espanyol–, com amb la seva creença que un projecte com aquest podria restar vots al PP, sobretot al PP actual liderat per José Ramón Bauzá que porta a terme “polítiques extremades”, tal com ho va definir el líder de la Lliga.

Els vots. Tant la Lliga Regionalista com Convergència per les Illes van néixer en circumstàncies excepcionals i fruit de crisis d'uns altres partits. La Lliga és un projecte molt personalista, impulsat per Jaume Font. Font era diputat del PP i portaveu d'aquest partit al Consell de Mallorca des del 2007. Abans (2003-2007) havia estat conseller de Medi Ambient del govern

El president de Convergència per les Illes, Josep Melià i Ques.

de Jaume Matas. L'estiu del 2010 es barallà amb el president del PP, Bauzá, perquè no el volgué a les llistes electorals com a candidat a president del Consell. Entre el setembre i el desembre intentà fer rectificar el nou president del PP, però no se'n va sortir. Bauzá adduïa que Font era encausat judicialment i que ell no volia encausats a les llistes electorals. Font deixà de ser encausat a principi del 2011, però Bauzá no canvià d'opinió. El diputat, profundament irritat, anuncià

que el PP havia fet un tomb espanyolista per culpa de Bauzá i plegà del partit. Al cap de poc presentà tot sol la Lliga Regionalista. L'objectiu era estructurar diverses candidatures municipals i l'autònoma per a arrossegar vots de bases del PP descontentes pel tomb espanyolista. Aleshores Bauzá ja havia promès de degradar el català de requisit a mèrit per a accedir a l'administració, fer entrar l'espanyol com a llengua de l'administració, eliminar la immersió a l'ensenyament, etc. Tan-

Munar i Nadal, al banc dels acusats

Mentre Convergència per les Illes i la Lliga Regionalista posen les bases per a mirar de crear una sola formació centrista que reculli els vots que havia tingut Unió Mallorquina, la setmana passada els ex-dirigents d'aquest partit –Maria Antònia Munar i Miquel Munar– s'asseien per primera vegada al banc dels acusats. No serà pas la darrera, tots dos s'hauran d'encarar amb més judicis. Aquest d'ara és una peça separada del

M. Antònia Munar i Miquel Nadal, al jutjat.

cas anomenat *Maquillatge*, el primer cas de suposada corrupció que afectà directament la cúpula d'UM i que, al capdavant, portà Maria Antònia Munar a dimitir tots els càrrecs i a plegar de la política.

Els fets es remunten a l'octubre de 2009, quan la policia –seguint instruccions de la fiscalia anticorrupció i d'un jutge– irrompé a la seu de Ràdio i Televisió de Mallorca, i també a més empreses, com ara a la de la productora de televisió Video U. Els agents cercaven documentació per a provar que el Consell de Mallorca havia comès irregularitats a l'hora de posar en funcionament l'ens públic de ràdio i televisió (2005) i que, a partir d'aleshores, el Consell havia pagat incorrectament grans quantitats de diners a Video U per a produir programes per a la ràdio i la televisió. L'empresa, segons l'acusació, havia estat comprada mitjançant testaferrós per part de Munar i de Nadal.

El cas inicial s'ha anat desenvolupant en fase d'instrucció a través de diverses peces separades. Ara es jutja el desviament de 240.000 euros públics que sembla que van anar a un programa de ràdio que, tanmateix, mai no es va fer. La fiscalia acusa Munar i Nadal –i més persones, fins a nou– de delictes que podrien implicar sis anys de presó en cas de ser condemnats.

Munar i Nadal compartiren durant més d'una dècada la col·laboració política i l'amistat personal. Nadal fou el vice-president del Consell de Mallorca –a més de dirigent d'UM– i Munar va ser la presidenta tant de la institució com del partit. Ambdós començaren a distanciar-se quan, de resultes de les eleccions municipals a Palma, Nadal volia que el seu partit li donàs suport per a mirar de ser el batlle de la capital i Munar optà per sacrificar-lo davant el PSOE en canvi d'un pacte general a totes les institucions. A partir d'aleshores, la relació anà a mal borràs. A principi del 2010 Nadal –que fou detingut unes quantes vegades pels casos de corrupció d'UM en què estava implicat– declarà que Munar li havia donat els diners per a comprar Video U. Aleshores tot s'espallà definitivament entre aquests dos antics col·laboradors i amics. Munar dimití com a presidenta del Parlament i diputada i plegà de la política. Durant el judici pràcticament ni es van mirar ni, és clar, es van saludar.

mateix, la Lliga obtengué molt pocs vots, a l'hora de la veritat: 12.294 a tot Mallorca, un 3,7%. De manera que no arribà al 5% mínim per a obtenir

representació. Restà, doncs, fora del Parlament i del Consell.

Convergència per les Illes no és un projecte tan personalista. Quan UM

entrà en una embogida dinàmica d'enfrontaments interns –quatre presidents entre el 2007 i el 2010: Maria Antònia Munar, Miquel Nadal, Miquel Àngel Flaquer i Josep Melià–, recoberta pels escàndols de corrupció que afectaven el partit, Melià i els seus fidels decidiren de fer un cop de timó. Més ben dit: canviar el vaixell. Després d'un escorcoll de la policia a la seu central del partit, a Palma, el febrer del 2011, tan sols tres mesos abans de les eleccions, es varen convèncer que les sigles UM s'havien cremat. Després d'un intent avortat de canviar-les, s'adonaren que calia fer un partit nou. Deixaren uns militants de confiança que controlassin les sigles velles perquè ningú no se les quedàs i les activàs electoralment –i crearen Convergència per les Illes, a la qual anà a parar una mica més de la meitat de la militància d'UM. Melià estava convençut que en tenia de sobres per a obtenir representació, però no n'hi hagué prou: 12.193 vots i un 3,6%.

Durant l'any transcorregut des del fracàs electoral, les dues direccions han assumit que si no sumen esforços i vots el 2015 tampoc no seran al Parlament balear. El 5% és un tall considerablement alt que els obliga a pactar. Si van cada una pel seu costat és impossible. I fins i tot junts seria molt difícil. El 5% sol equivaler a Mallorca a 17.000 o 18.000 sufragis. Però la simple addició de sigles no implica una suma aritmètica dels vots obtinguts separatament. Sempre hi ha un cert rebuig mutu entre les respectives bosses de vot. Per exemple, quan el 2007 es formà el Bloc (PSM, EU, Verds i ERC) obtengué quasi un 30% de vots menys que la suma dels que havia aconseguit cada part quatre anys abans. Si passàs això a Lliga + Convergència, el nou projecte es quedaria sense representació el 2015.

Per això, tant Font com Melià són conscients que han d'atreure el màxim possible de candidatures municipalistes independents, o partits localistes, i compensar la previsible pèrdua. Amb aquesta addició de sigles i vots, més la potencial erosió del PP, confien a tenir representació autònoma d'aquí a tres anys.

Miquel Payeras